

Mitä on sanottava murheista ja huolista, joiden alle helposti jäämme?

Melanchthon huolestui Augsburgin valtiopäivillä

Luther ei osallistunut Augsburgin keskusteluihin, vaan hän oli pannaan julistettuna Coburgin linnoituksessa. Melanchthon sitä vastoin oli mukana valtiopäivillä ja joutui keskusteluiden aikana epätoivoon. Avun saamiseksi Luther lähetti työtoverilleen kuuluisat lohdutuskirjeet.

Melanchthon oli vähällä ratketa keskusteluiden aikana kyyneliin. Luther itsekin saattoi olla huolissaan, mutta toisista asioista.

Pienet arkiset asiat tekevät minut hyvin rauhattomaksi, suuret sitä vastoin eivät. Minä ajattelen silloin: Tämä on **liian suurta sinulle**, sinä et voi saada siitä otetta, siis sinun täytyy päästää siitä otteesi (järki). Mutta Philippus tekee toisella tavalla: Häntä ei liikuta se, mikä minut tekee rauhattomaksi vaan suuret uskoantoa ja politiikkaa koskevat kysymykset. Minulle ovat tärkeitä vain yksityiset asiat. Niin erilaisia ovat lahjat.

Luther ei vain todennut lahjojen erilaisuutta, vaan hän moitti Melanchthonia epäuskosta Jumalan kaitselmukseen. Tämä yritti hallita suuria asioita ikään kuin ne olisivat olleet hänen vallassaan. Vieläpä Luther näki Melanchthonin ahdistuksessa Paholaisen synnyttämän halun tulla Jumalan paikalle, ja tässä oli kyse ylpeydestä, kuoleman synnistä. Kirjeessään Georg Spalatinille ja Johannes Brenzille Luther kehotti näitä taivuttamaan Philippiä, että tämä luopuisi halustaan tulla maailman hallitsijaksi, sen sijaa että luottaisi Jumalan kaitselmukseen. ”Meidän tulee olla ihmisiä eikä Jumala.”

Hädässään Melanchthon vetosi työtoveriinsa ja muistutti, kuinka Jeesus herätettiin myrskyn keskellä auttamaan. Tähän Luther vastasi välittömästi kolmella kirjeellä.

Lutherin kirjeitä leimaa ärsyyntyneisyys mutta ei vain se. Hän puhuttelee työtoveria rohkaisevasti: Philipp Melanchthonille, Kristuksen rakkaimmalle opetuslapselle, Christoforokselle (legendan mukaan Kristuksen kantaja). Melanchthonin viittaus Jeesukseen,

joka tynnytti myrskyn, sai Lutherin miettimään, miten Kristus puhutteli vähäuskoisia oppilaitaan.

Luther ei siis pidä Melanchthonin ahdistusta luonteen heikkoutena vaan Paholaisen aikaan saamana koettelemuksena, heikkouskoisuutena. Se on kuolemansynti, jonka nimenä on masennus ja surumielisyys (depressio, tristitia tai akedia). Kuitenkin Luther kohdistaa kirjeissään vihansa ennen muuta Paholaista eikä Melanchthonia kohtaan. Hän inhosi sitä ahdistusta, joka Philippiä vaivasi, sillä Paholainen oli riistänyt työtoverilta rohkeuden ja luottamuksen. Koska Melanchthon taisteli valtiopäivillä Jumalan asian puolesta, hänen olisi pitänyt jättää suuri asia Jumalan hoidettavaksi.

Kirjeet otettiin vastaan niiden tarkoittamalla tavalla. Johannes Brenz kiitti vuolain sanoin Lutherin sielunhoidollisista kirjeistä ja ilmoitti, ettei tämän tarvinnut enää olla huolissaan Melanchthonista. Tämä itse vertasi parantumistaan kuolemasta herättämiseen, joka tapahtui joko Jumalan suoran puuttumisen tai Lutherin voimakkaiden kirjeiden vaikutuksesta. Melanchthon kertoi, kuinka Luther nosti hänet ylös ”ei vain lohdutuksella vaan kunnan moittimisella”.

Lähde: Birgit Stolt, Luther själv.